

[Flemming Jensen]

Det er jo ikke nogen dagligdags begivenhed, at der debatteres idræt her i Folketinget. Sidste gang var det i 1976, og da sagde den daværende socialdemokratiske ordfører, hr. Robert Pedersen – det var den 28. januar 1976, sp. 4902 – bl.a., at socialdemokratiet mener, at vi »ligesom i Sverige bør holde årlige debatter om emnet, således at sportens udøvere kan kontrollere, hvad der kom ud af de erklæringer, der fremkom ved denne lejlighed«.

Så kan man selvfølgelig fundere over, hvorfor det ikke er sket, om det er, fordi socialdemokratiet har lidt svært ved at finde ud af, hvilket ben de skal stå på i denne sag; sådan tydede jeg i hvert fald den socialdemokratiske ordførers tale sammenlignet med redegørelsen. Man må næsten håbe det, for jeg vil hvert fald nødig tage redegørelsen og det, ministeren i øvrigt har sagt, som udgangspunkt for den idrætspolitik, landets største parti har.

Jeg skal vende tilbage til en kronik, ministeren skrev i Ekstra Bladet på valgdagen den 8. december, og hvori man ideologiserer idrætten og i modsætning til, hvad hr. Jimmy Stahr gjorde her, deler den op i en bredde eller noget folkeligt og så det, man kalder elite.

I denne artikel skriver ministeren bl.a.:

»Det grundlæggende modsætningsforhold er hensynet til eliteidrætten for de få over for hensynet til den folkelige idræt for de mange.«

Hr. Jimmy Stahr sagde i den forbindelse, at det er ulykkeligt med denne opdeling i elite og bredde.

Videre hævder ministeren, at eliteidrætten opsuger en uforholdsmæssig stor del af ressourcerne, og lidt nedladende tales der om sportsidoler og om, at det ikke kan bevises, at de giver øget tilgang til klubberne. Det sidste turde dog være godtgjort ved mange lejligheder. Jeg har f.eks. nogle tal, der viser, at da dansk håndbold sidste gang – eller forrige gang, hvad man vil – blev nr. 4 ved VM, det var i 1978, betød det en medlemstilgang på 15–18 pct. Der kunne drages andre eksempler frem, som viser, at det, man kalder toppen, er af væsentlig betydning for bredden, også selv om det ikke passer ind i ideologien.

Og så ressourcerne. Jeg går da ud fra, at ministeren er helt klar over, hvilke store be-

løb kommunerne – og med glæde – yder, beløb, der kommer alle idrætsudøvere til gavn. Vi kunne måske ved en anden lejlighed – men det er nok specielt primær-kommunalt – drøfte hjælp til det administrative arbejde og hjælp til ledertræning for de frivillige ledere, der sandelig har nok at se til.

Jeg mener ikke, at idrætten, heller ikke eliten, har for gode kår; og at vi overhovedet har en elite skyldes vel bl.a., at vi har sponsorerne, men dem kan ministeren heller ikke lide. I redegørelsen tales der om »en organisation under betegnelsen »Team Danmark«.« Man må egentlig nok spørge, hvad ministeren mener med dette. Jeg deler ikke den opfattelse, at det kommercielle er en trussel mod de, som der står, »grundlæggende idrætspolitiske og kulturpolitiske værdier«. Der er ikke tvivl om, at en væsentlig del af sponsorstøtten er ideelt betinget, og det gælder uanset eventuelle skosager. Jeg synes, der er en ugrundet mistænkeliggørelse i denne form.

Jeg er meget enig, pudsigt nok, med den socialdemokratiske ordfører, når han nævner, at der er utallige mindre foreninger inden for alle organisationer landet over, der kan ofre tid og kræfter på ungdomsarbejdet, fordi de ved siden af kommunal støtte også har lokale sponsorer; så sparer man da i hvert fald den tid for bankospillet.

Det er også, som om der kommer nervøse trækninger i ministerens ansigt, når hun møder begrebet reklame – også i andre forbindelser for øvrigt. Der er ikke noget odiøst i reklame. Man kan glæde sig over den støtte, der kommer ind på denne måde. Der var en – jeg tror, det var Store Claus – der ikke kunne tåle at se degne, og sådan kan ministeren tilsyneladende heller ikke tåle, at reklamen sætter ind for eliten, til trods for at eliten danner basis for bredden.

Jeg vil gerne på det konservative folkepartis vegne sige: kappestriden, konkurrencen, er en del af den menneskelige natur; hvad enten man vinder eller taber på sportsbanen, gør man sit yderste. Kappelysten er smittende, uanset hvor langt man kommer. Her er jeg også enig med hr. Jimmy Stahr – bare det ikke bliver en vane – elite er nemlig et vidt begreb. I den klub, hvor førsteholdet spiller i, jeg havde også nævnt serie 3, er det eliten eller, med ministerens ord, idolerne, og her konkurrerer man med samme iver om at